

Република Србија
**КОМИСИЈА ЗА ЗАШТИТУ
КОНКУРЕНЦИЈЕ**
Број: 6/0-02-692/11-8
Датум: 10.11.2011. година
Београд

Савет Комисије за заштиту конкуренције на основу чл. 22. став 2. и 38. став 9. Закона о заштити конкуренције („Службени гласник РС“, бр. 51/09) и члана 192. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97, 31/01 и „Службени гласник РС“ број 30/10), на 56. седници одржаној 10. новембра 2011. године, одлучујући по жалби на закључак председника Комисије за заштиту конкуренције о одбацивању Пријаве намераване концентрације, поднетој од стране друштва *Agrokor d.d.* Трг Дражена Петровића бр.3, из Загреба, Република Хрватска, преко овлашћеног пуномоћника, адвоката Растка Петаковића, из ОАД Карановић & Николић, Ресавска бр. 23 из Београда, доноси

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба поднета од стране друштва *Agrokor d.d.* из Загреба, Трг Дражена Петровића бр. 3 против закључка председника Комисије за заштиту конкуренције о одбацивању Пријаве намераване концентрације број 6/0-02-692/11-5 од 28.10.2011. године, као неоснована.

Образложење

Закључком председника Комисије за заштиту конкуренције број 6/0-02-692/11-5 од 28.10.2011. године, одбачена је Пријава намераване концентрације поднета од стране друштва *Agrokor d.d.* Трг Дражена Петровића бр.3, из Загреба, Република Хрватска, која би настала стицањем непосредне контроле над друштвом пословни систем *Mercator d.d.*, Дунајска цеста бр. 107 из Љубљане, Република Словенија, куповином најмање 52,1% акција у наведеном словеначком друштву.

Agrokor d.o.o. из Загреба, Трг Дражена Петровића бр. 3 (у даљем тексту: *Agrokor* или жалилац) је дана 04.11.2011. године поднео жалбу на наведени закључак због повреде процесних правила, повреде начела управног поступка и погрешно и непотпуно утврђено чињеничног стања.

Жалилац наводи да је Комисија за заштиту конкуренције (у даљем тексту: Комисија) повредила процесна правила позивањем на члан 63. Закона о заштити конкуренције (у даљем тексту: Закон) и члан 115. Закона о општем управном поступку, којим је предвиђено да ће уколико орган поводом стављеног захтева странке нађе да нема услова за покретање поступка, донети закључак о одбацивању захтева. Према мишљењу жалиоца, наведени члан омогућава доношење закључка након што је орган нашао, односно утврдио да нису испуњени услови за покретање поступка. Даље се наводи да Комисија није спровела неопходне припремне радње, те стога није ни утврђивала, нити утврдила да нису испуњени услови за покретање поступка. Стога су, према наводима жалиоца морали при доношењу закључка да буду примењени чланови 58. и 127. Закона о општем управном поступку, а не већ наведени члан 115. Даље се наводи да је Комисија била обавезна да ради исправног одлучивања, учини све неопходне радње ради отклањања недостатака у пријави концентрације, укључујући и остављање посебног рока за допуну подносиоцу, па тек уколико подносилац није отклонио недостатке у задатом року, услед чега се не може поступати по захтеву, Комисија је могла да одбаци пријаву закључком, али тек након упозорења подносиоца на ову последицу.

Жалилац наводи да је Комисија повредила начело заштите права грађана и заштите јавног интереса (члан 6. Закона о општем управном поступку), када се „огрешила о своју дужност да у складу са начелом заштите права грађана и заштите јавног интереса, упозори подносиоца пријаве на недостатке у пријави и остави му прикладан рок да исте исправи“. Комисија је својим ћутањем, према наводима жалиоца, повредила и начело истине, с обзиром да очигледно нису утврђене две одлучне чињенице, односно подаци о добављачима и купцима Mercator-а и правни основ концентрације. Жалилац наводи да је експлицитно у својој допуни пријаве од 30. септембра 2011. године, обавестио Комисију да у текућој фази поступка није у могућности да прибави пословне тајне (односно податке о добављачима и купцима Mercator-а), те препоручио да Комисија ове податке сама прибави. Комисија није захтевала додатне информације или покушала да контактира Агроког или Mercator, нити је према наводима жалиоца деловала на било који начин, „изузев примања самоиницијативних дописа подносиоца“ и доношења закључка. Комисија је одбацила пријаву концентрације без покушаја да утврди исправно чињенично стање и стога је повредила начело истине из члана 8. Закона о општем управном поступку. Услед неправилно спроведеног поступка, према наводима жалиоца, Комисија је погрешно и непотпуно утврдила чињенично стање. Наведено се односи на оцену Комисије о неиспуњавању услова за подношење пријаве у смислу члана 63. Закона, а нарочито на погрешну квалификацију основа концентрације. Наиме, како се наводи у жалби, спорна овлашћења финансијских саветника не спадају у уобичајене у досадашњој пракси Комисије, нити су обавезан елемент предвиђен Уредбом о садржини и начину подношења пријаве концентрације („Службени гласник РС“, бр. 89/09 – у даљем тексту: Уредба), па подносилац није могао знати да ће пријава бити одбачена уколико исте не достави.

Комисија је, према оцени жалиоца, такође погрешно оценила правну природу акта о концентрацији и вољу, односно намеру учесника. По одредби члана 63. Закона, пријава се факултативно може поднети и када учесници на тржишту покажу озбиљну намеру за закључење уговора, а такву озбиљну намеру је Агроког неспорно демонстрирао. Према

наводима жалиоца, чак и да је намера власника циљног друштва да продају улоге спорна, она не мора бити одлучна чињеница за покретање поступка, јер ни Закон ни наведена уредба не захтевају да акт о концентрацији буде исказ двострано изјављене воље. Жалилац даље наводи да сам институт факултативног пријављивања концентрације, као и брзина дешавања у пословном свету говоре у прилог правременом и обазривом поступању странака при разматрању могућих концентрација и регулаторних одобрења. Жалилац предлаже да Савет Комисије донесе решење којим ће укинути закључак председника Комисије број 6/0-02-692/11-8 од 28.10.2011. године и донесе закључак о наставку поступка по службеној дужности по пријави концентрације између привредних друштава Agrokog d.d. и Пословног система Mercator d.d. с обзиром да Комисија није у могућности да донесе решење само на основу поднетих доказа и других чињеница њој познатих.

Разматрајући наводе у жалби и ожалбени закључак, Савет Комисије је оценио да је жалба неоснована.

Неприхватљиви су наводи жалиоца да Комисија није предузела, односно спровела све неопходне радње како би утврдила да ли су испуњени услови за поступање по пријави концентрације. Напротив, Комисија је управо на основу свестране оцене предметне пријаве и свих достављених података и утврдила да нема услова за вођење поступка. Сам подносилац пријаве је непотребним одлагањем у достави података, односно документације прописане цитираном уредбом, нејасних и противуречних навода у пријави, јасно указао да се у конкретном случају Комисија не може определити за опцију вођења поступка, јер за то не постоје услови прописани Законом.

Неосновани су наводи жалиоца да је Комисија повредила начело заштите права грађана и заштите јавног интереса (члан 6. Закона о општем управном поступку). Дужност сваког органа, па и Комисије, је да омогући странци заштиту њених права и интереса у управном поступку доследном применом одредаба Закона о општем управном поступку, али је исто тако право и обавеза органа, односно организације која води управни поступак да штити јавни интерес у свакој фази поступка тако да се тај интерес поштује и да се заштити од несавесног и недозвољеног понашања странке. Управо је подносилац пријаве својим понашањем (одлагање, неуредно достављање, честе измене навода из предметне пријаве), односно поступањем које је у супротности са обавезама прописаним Законом и Уредбом (достављањем документације на енглеском језику, без превода иако је обавеза достављања превода прописана Уредбом), поступио несавесно и на тај начин онемогућио стварање услова за вођење поступка по предметној пријави. Савет Комисије је оценио као неприхватљив навод жалиоца да није било поступања Комисије и да је „изузев примања самоиницијативних дописа подносиоца“, деловање Комисије било сведено на доношење закључка. Имајући у виду чињеницу да је пуномоћник подносиоца пријаве, адвокатска канцеларија, која се врло често појављује као пуномоћник у поступцима пред Комисијом, не би се могли прихватити наводи да подносилац пријаве (сада жалилац) није могао знати коју документацију треба доставити као потребну за поступање Комисије. Самоиницијативно достављање, како је своје понашање означио сам жалилац, се односило на достављање недостајућих докумената и отклањање недостатака у пријави, којих је сам подносилац пријаве био свестан, па се свакако не може позивати на наводне пропусте

Комисије, а да се заправо ради о његовим радњама, односно пропуштању да се изврше радње прописане Законом и Уредбом.

Савет Комисије је оценио да су неосновани наводи који се односе на погрешно утврђено чињенично стање, јер је оно утврђено искључиво на основу достављене пријаве, а на основу навода жалиоца да је институт пријаве концентрације факултативан, Савет Комисије закључује да су овакви наводи супротни Закону, јер се обавеза подношења пријаве концентрације никако не може сматрати или назвати факултативном. Обавеза је прописана Законом, а чињеница да она настаје на основу Законом прописаних услова не значи да је факултативна, већ се напротив ради о обавези која је прецизно регулисана Законом, а пропуштање да се она испуни у роковима прописаним Законом за последицу има одређивање мере процесног пенала у складу са одредбом члана 70. став 1. тачка 3. Закона, а спровођење концентрације за коју није издато одобрење, представља повреду за коју се изриче мера заштите конкуренције у складу са одредбом члана 69. став 1. тачка 4. Закона.

Имајући у виду да је Агрокот у самој пријави навео да је иста непотпуна и да је у допуни пријаве од 30.09.2011. године изричито навео да није у могућности да прибави податке о добављачима и купцима Mercator-а, Савет Комисије налази да првостепени орган у таквој ситуацији није ни имао обавезу да налаже подносиоцу пријаве да те податке достави, а такође ни да по службеној дужности прибави ове податке, јер правни основ концентрације представља манифестовање воље две стране, а не једностранни акт.

На основу изнетог, одлучено је као у диспозитиву овог решења.

Поука о правном леку:

Ово решење је коначно у управном поступку.

Против овог решења може се покренути управни спор тужбом која се подноси Управном суду, у року од 30 дана од дана достављања овог решења.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ САВЕТА

Весна Јанковић, председник Комисије